

ועדה ממשלתית לבחינת מדיניות הענישה

יום ראשון 8.12.13

משתתפים: השופטת בדימוס דליה דורנר – יו"ר הוועדה

אסף וסרצוג – רפרנט בטחון פנים, משרד האוצר

עו"ד ענת אסיף - משרד המשפטים

תנ"צ אורי מכלוף – ראש חטיבת החקירות משטרת ישראל

גונדר עפרה קלינגר – ראש אגף האסיר, שב"ס

רחל שרביט - מנהלת אגף תיקון, משרד הרווחה

חנן סידור – מזכיר הוועדה

פרופ' אורן גזל-אייל - אוניברסיטת חיפה, מרכז הוועדה

ד"ר חגית לרנאו - המשנה לסנגור הציבורי הארצי

אורן אייל גזל: דנה פוגץ שלחה לי אימייל שהיא תגיב בכתב, כי היא לא מרגישה טוב והיא לא יכולה להגיע.

דליה דורנר: היא קראה את הדו"ח ומיד נעשתה חולה. אבל אני כבר אמרתי בישיבה קודמת, שיש לנו המון חומר, שהיא יכולה לכתוב אותו. אבל שוכנעתי שהיא רוצה לבוא ואני, כשתאמנו, עשינו שאם היא לא יכולה, היא תשלח לנו את זה בכתב, הכל בסדר.

אורן אייל גזל: אנחנו נתקדם עם ההמלצה, נתחיל מנושא וועדות השחרורים. עפרה לא היתה בדיון הקודם, את רוצה להתחיל ולהגיד את העמדה שלך, דיברנו על זה בצורה לא פורמאלית קודם?

עפרה קלינגר: כן. וועדות השחרורים על פי החוק כמו שאני מבינה אותו, ולהבנתי גם כמו ששר המשפטים מבין אותו, האחריות להפעלת,

דליה דורנר: הקודם. והקודם זה כבר לא רלוונטי. עם כל הכבוד.

עפרה קלינגר: הקודם, את צודקת מאד, אבל יש לזה משמעות.

דליה דורנר: לא, אני מתבדחת קצת, מוכרחים להתבדח.

עפרה קלינגר: לפי דעתי, הוועדות וניהול השחרורים, נתונה באחריות הנהלת בתי המשפט. בהתאם לחוק, ישנם קציני שחרורים של שרות בתי הסוהר, שהם אמורים לתת סיוע לוועדות עצמן. הם אמורים להכין על פי החוק את החומרים עבור הוועדות. בפועל, הנושא של וועדות שחרורים לא מנוהל כבר שנים ארוכות. זה לא מנוהל כבר שנים ארוכות ואנחנו פנינו פעם אחר פעם למשרד המשפטים ולהנהלת בתי המשפט וניסינו לגרום להם לקחת חלק יותר פעיל בניהול הוועדות. זה לא עבד. באיזשהו שלב ניסתה רחל גוטליב לנסות לעמוד בראש איזושהי וועדה בין משרדית שהיתה אמורה לקבוע כללים, איך הנושא הזה של וועדות שחרורים יעבוד יותר טוב. הרעיון היה שכל משרד ייקח על עצמו אחריות יותר גדולה, נכתב איזשהו נוהל, נדמה לי, של דיונים, התברר שאף אחד לא מוכן לקחת על עצמו אחריות יותר גדולה. כולם נתונים במצוקת כוח אדם משוועת ולא יצא מהדיונים האלה כלום.

דליה דורנר: מי מטפל בזה, הנהלת בתי המשפט?

עפרה קלינגר: פורמאלית כן, בפועל קציני שרות בתי הסוהר.

דליה דורנר: מי בפועל, בפועל?

עפרה קלינגר : אנחנו.

דליה דורנר : בפועל אתם?

עפרה קלינגר: כן. עכשיו, מה ז"א אנחנו? אנחנו אחראים להעביר לוועדה את כלל חוות הדעת של כל המדינה.

דליה דורנר : אתם מכינים את התיק.

עפרה קלינגר : כן.

דליה דורנר : מי מזמין אותם, באיזה תאריך?

עפרה קלינגר : הנהלת בתי המשפט. הנהלת בתי המשפט קובעת את התאריכים וקובעת את כינוס הוועדות. הם אומרים 30 תיקים לוועדה, אנחנו מספקים את האסירים לפי השחרור הצפוי שלהם. אנחנו אמורים להיות אחראים על חוות הדעת של וועדת אלמ"ב, של הרווחה, של מב"ן, של המשטרה לוועדת השחרורים. של רש"א כמובן, ואנחנו אכן אחראים. אנחנו פונים אליהם ואנחנו אומרים להם בתאריך זה וזה, או לדיון זה וזה נא להביא את חוות הדעת. כשהן מגיעות הן מגיעות, כשהן לא מגיעות הן לא מגיעות, ורוב הזמן הן לא מגיעות. באיזשהו שלב, הצלחנו להבהיר גם לוועדה הבין משרדית שזאת הבעיה, שאין לנו שום סמכות. מה נעשה? הם לא מביאים. ואז פנינו באיזשהו שלב לשר המשפטים ואני הצגתי בפניו, שר המשפטים הקודם, אני הצגתי בפניו את תפישת עולמי שאומרת שהנהלת בתי המשפט היא זו שאחראית ואני מבקשת שיפטרו אותי מהצרה הזאת. זה לא מתאים, זה לא עובד ואנחנו נכשלים בזה. באים עורכי הדין, למשל, לדיוני הוועדה, ויש להם דיונים במקומות אחרים. אז הם מתחילים לריב, שקצין השחרורים יגיד מי ראשון ומי שני ומי שלישי, ואיך הוא יכול לעשות את זה? אז הוא עושה משהו בהסכמה. עכשיו, חלק לא מסכימים, כולם רבים אתנו. זה לא תפקיד

בשבילנו, אנחנו שרות בתי הסוהר, אנחנו מנהלים כלואים. לא חלק.

דליה דורנר: מה יותר קשה?

עפרה קלינגר: עורכי הדין מבקשים מאתנו חומרים מתוך התיקים המנהליים של האסירים.

אסף וסרצוג: אני רוצה פשוט להוסיף נופך לזה. אני יודע שלפני שבוע נערך דיון, יש עכשיו מגעים,

עפרה קלינגר: לא לא, אל תקלקל לי, בקיצור, עשינו דיון אצל שר המשפטים, הוא שמע את כל הדברים יחד עם פרקליטי המחוזות, אגב, ובסופו של דבר התקבלה החלטה שאכן שרות בתי הסוהר לא צריך לעסוק בזה. זה היה לדעתי לפני בין שנתיים לשלוש, לדעתי.

דליה דורנר: תעדכני מתי הוא צריך לעשות את זה.

עפרה קלינגר: ולכן הוחלט להקים גוף במשרד המשפטים, אגב, לפני זה, ביקשנו מאמי פלמור לעבור בכל הוועדות ולמפות באופן אובייקטיבי, לא שעפרה אומרת, אלא למפות באופן אובייקטיבי את הבעיות באמת, והיא כתבה דו"ח. אגב, לדעתי, היא כתבה דו"ח טוב מאד. בעקבותיו, החליט שר המשפטים להקים גוף במשרד המשפטים, שהיא היתה אמורה לנהל אותו, שיעשה סדר בעניין הזה. שיהיו לו משפטנים, רשמים כאלה,

דליה דורנר: היא מאד רצתה בזה.

עפרה קלינגר: אני חשבתי שזו הצעה מצוינת. עד כדי כך חשבתי שזו הצעה מצוינת, שאנחנו הסכמנו גם לתת תקנים לגוף הזה, לימים הפוליטיקה עושה כל מיני דברים משונים, לאחרונה שמעתי שהוחלט להעביר את זה להנהלת בתי המשפט, כאילו שעד עכשיו זה לא היה בהנהלת בתי המשפט.

דליה דורנר: עכשיו קראתי את הדו"ח שאורן כתב, אני רעננתי את זכרוני לפני שבאתי הנה, הבנתי שאחרי כל הסיבוב, הנהלת בתי המשפט צריכה לעשות.

עפרה קלינגר: אבל היא עושה את זה גם היום.

דליה דורנר: היא גם עושה את זה היום.

עפרה קלינגר: היא עושה את זה גם היום ולא קורה עם זה כלום.

דליה דורנר: מי עושה היום את התיקים, אתם?

עפרה קלינגר: אנחנו.

דליה דורנר: אתם עשיתם הרבה ישיבות אבל את התיקים אתם עושים. אז זה הסידור?

עפרה קלינגר: כן, אבל הטענה היא שהנהלת בתי המשפט עכשיו באה לה הארה ועכשיו היא תעשה את זה אחרת. אולי כן, אולי לא. אני חשבת,

דליה דורנר: הם צריכים למנות, צריך למנות, אולי אתה, האם אתה יכול לתת לנו אינפורמציה?

אסף וסרצוג: לפני שבוע, היה דיון בהשתתפות נציגי שב"ס, ניהול בתי המשפט, נקבע שם שהנהלת בתי המשפט תיקח על עצמה את הנושא של וועדות השחרורים,

דליה דורנר: ממתי?

אסף וסרצוג: אני לא יודע להגיד לוחות זמנים. כרגע זה עומד, אם אני מבין נכון ושוב אני אומר, אני לא בתוך התהליך, אבל זה בשיח ודברים בין הנהלת בתי המשפט למשרד לבטחון פנים.

דליה דורנר: ז"א אנחנו יכולים לצאת בוועדה, אנחנו כבר צריכים גם לגמור את הדו"ח, באיזשהו שלב שנראה לעין. אני יכולה לצאת מתוך הנחה, ולכן לא צריך להתעסק עם זה, שזה סידור וזה הנהלת בתי המשפט. כוועדה אנחנו יוצאים מתוך הנחה שמי שצריך לקיים את ההמלצות שלנו ככל שיתקבלו, זה יהיה פיזית בהנהלת בתי המשפט.

ענת אסיף: אני יודעת שההחלטה של שרת המשפטים להשאיר את זה בהנהלת בתי המשפט, בניגוד להמלצה הקודמת, היתה התוספת והיא הורתה להנהלת בתי המשפט להגיש לה תוכנית של איך היא באמת מתכוונת לקחת על עצמה את הדבר הזה במלוא הרצינות, על בסיס ההמלצות של אמי פלמור, ואני יכולה לבדוק תכף בSMS אם היא קצבה זמן. היא קצבה זמן בטוח, כי היא קוצבת זמנים. זה מבחינת משרד המשפטים, כאילו השרה,

אסף וסרצוג: אני יכול לברר מול משרד המשפטים, אבל אני יודע שהם נמצאים בדין ודברים. אני מניח שלא מדובר פה בפרקי זמן ארוכים.

דליה דורנר: כמובן הצד הטכני הוא מאד מאד חשוב, מפני שבהמלצה אתם קוראים את זה, מפני שאחת מהבעיות היא שלא גומרים שום דבר וזו בעיה חמורה מאד, וזה גורם לכך שהשליש הולך לישיבות.

עפרה קלינגר: אני חושבת שזה היה נכון שהוועדה לא תמליץ איזה גוף צריך לעשות את זה. אנחנו גם מנגנון שמנהל את הדבר הזה.

דליה דורנר: הוא גם כותב בהיסטוריה, שלפי כל זה זה הנהלת בתי המשפט. אנחנו לא נתעסק בזה, זה ברור.

אורן אייל-גזל: אין גם שום כוונה להתעסק בזה. טוב, זה באשר לחלק המנהלי, אני לא חושב שיש פה דווקא איזושהי מחלוקת בנקודה הזאת, שתי הנקודות שכן נוגעות להמלצות, ז"א הפרק הזה של הייעול כמו שאמרתי, אני לא חושב שצריכה להיות מחלוקת בהמלצות. זה בערך גם מה שעכשיו הצגת את הקושי, ומי שצריך לטפל בזה, צריך לקחת את זה כמו שצריך וזה גם לא חלק, כי בסופו של דבר זה מה שגם השרה, אני מבין, חושבת שצריך לעשות. החלק החשוב יותר זו הנקודה שנוגעת לרש"א, שם לאוצר היתה איזושהי הסתייגות, והנושא של

ריצוי מאסר בבתי מעבר, שזאת ההמלצה הכי משמעותית בתוך הפרק הזה. לכן היא הכי קצרה. לא, אני אגיד ככה, היא הכי קצרה ואמרתי, קודם כל נראה, ברגע שנצטרך לפרט אותה, אני גם מפרט ומנסח איזושהי טיוטה שלי.

רחל שרביט: מה שכתוב פה בעמ' 12, רש"א, דליה דורנר: אמנם זה קצת מאריך את התקופה, וזה בא במקום השחרור על תנאי, ההצעה שלנו. הרי הוועדות משחררות ואם זה לא בסדר, מחזירים אותו לריצוי עונשו. בתי המעבר האלה נותנים איזושהי אופציה נוספת ופחות סופית אורן אייל-גזל: בתקופה מוקדמת יותר.

דליה דורנר: יחד עם זאת תקופה מוקדמת יותר. כלומר, יש בזה, מצד אחד תקופה מוקדמת יותר, מצד שני, האיש לא משתחרר והולך הביתה רק על תנאי, אלא הוא במאסר פתוח, אמנם, אבל במאסר. ויש כמובן הסברים בהמלצה.

אורן אייל גזל: עכשיו אחזור על מה שאמרתי? מה שאמרתי באופן פרטי, עפרה קלינגר: אני חושבת שזה לא ריאלי. יש בזה אנלוגיה במידה מסוימת לבתי השיקום של שרות בתי הסוהר. לשרות בתי הסוהר יש בתי שיקום שהם בעצם בשלב של לפני השיקום, דליה דורנר: יש דבר כזה, זה לפני השחרור. יש לו שליש או כן שליש, לא שליש, לפני השחרור.

עפרה קלינגר: נכון. זה לפני שחרור. דליה דורנר: וזה מקביל, את אומרת, כנראה זה אותו דבר. עפרה קלינגר: הם יוצאים למסגרת של עבודה בחוץ, הם אמורים ללכת למצוא לעצמם עבודה, אנחנו מפקחים על מקום העבודה והם חוזרים,

דליה דורנר: חוזרים לישון בכלא, אורן אייל גזל: כמה זמן זה נעשה?

עפרה קלינגר: 40 חודש בערך, גג זה אמור להיות 40 חודש לצורך המאסר המלא.

אורן אייל גזל: המלא, שזה כמה זמן?

עפרה קלינגר: זה תלוי בתקופת המאסר.

ענת אסיף: זה קיים?

עפרה קלינגר: זה קיים, זה לא נפוץ, זה כמעט ריק ומהסיבה שזה ריק, גם ההצעה הזו לדעתי היא לא ריאלית. למה? כי רוב האסירים, הרוב הגדול של האסירים שפוטים לתקופות מאסר קצרות והחלק הארי של תקופת המאסר לוקח המעצר. ואז לא נשאר שום דבר.

דליה דורנר: אז גם לא נשאר לה שליש.

עפרה קלינגר: לא נשאר בשביל לקבל ולא נשאר בשביל השליש. רוב הביקורת אגב, על וועדות השחרורים, זה על מאסרים קצת יותר ארוכים, שאז בכלל יש זמן. אבל בחלק גדול מהמקרים, ברגע שנשפט הוא כבר היה צריך להשתחרר.

דליה דורנר: אבל הביטי, בהמלצות האלה, ברור שהן לא למאסרים קצרים. אני לא יודעת אם מורידים להם, עד תקופה מסוימת גם לא מורידים,

ענת אסיף: עד ארבעה חודשים.

דליה דורנר: עד ארבעה חודשים. בסדר. ששה כן, בטח, לפי מה שהוועדות האלה עובדות, הן לא מספיקות.

אורן אייל גזל: שלושה עד ששה ביום.

עפרה קלינגר: נכון, אמרתי עד שלושה ביום. לכן כשהולכים לבית משפט עדיף לבקש שלושה ביום.

אורן אייל גזל: יש פסקי דין. וגם את החודש, יש את פסקי הדין, ויש גם את החודש ויום, כדי שזה יקבל קיצור מנהלי.

דליה דורנר: הכוונה שלנו באמת, בוודאי לא לתקופות קצרות, אלא לתקופות יותר ארוכות, שאז אתם יש לכם את ההסדר, בתי השיקום שלכם. אולי אפשר לשלב משהו.

ענת אסיף: ניסיתם לנצל את בתי השיקום לאסירים לתקופות זמן? עפרה קלינגר: אני אגיד לך מה הבעיה, בעיה אחת זה המאסרים הקצרים, דליה דורנר: אם את משלמת, את מחזיקה בשבילו מיטה, עפרה קלינגר: אני מחזיקה בשבילו מיטה, אבל זה לא מיטה בבית סוהר שזה במובן הרגיל של המילה. בתי השיקום הם נפרדים, הם לא יכולים להתערבב עם אסירים רגילים, יש להם צוות אחר, כאילו אין לנו הרבה, ואלה שיש להם הם ריקים, כמעט. למה? כי כדי להגיע לבית השיקום, צריך שאסיר יהיה זכאי לצאת לחופשות. ז"א צריך איזשהו תהליך של יציאה הדרגתית לחופשות, כדי שאפשר יהיה בכלל, מה שקוראים אצלנו לקחת את הסיכון לגביהם. לא הרבה אסירים למאסרים קצרים יוצאים לחופשות.

דליה דורנר: לא, לא מאסרים קצרים. אסף וסרצוג: האינטרס של השב"ס הוא טיפה אחר, ולכן גם הקריטריונים אחרים.

עפרה קלינגר: הקריטריון של השב"ס הוא לא טיפה אחר. הוא ממש לא טיפה אחר, השב"ס הוא מהאינטרס השיקומי. אסף וסרצוג: אני אסביר, מה שאני מתכוון, הפן השיקומי הוא מן חלק של השב"ס, ודרך אגב הוא כך גם מגדיר את פעולתו. ז"א גם היו לו שיחות על הנושא הזה, על המתח הזה, אבל השב"ס מחזיק אסירים, והמטרה שלו היא שהם לא יברחו.

עפרה קלינגר: ממש לא, ממש לא, השב"ס מחזיק אסירים במשמורת, ואלה שהוא מחזיק במשמורת, סביר מאד שהמטרה שלו היא שהם לא יברחו. שזה נכון. אבל מעבר לזה, לשב"ס יש גם מטרות אחרות. אני מציעה לשים את הדברים על השולחן.

אסף וסרצוג: גם לא מהפן של השיקום. גם הרבה צדדים אחרים, בהרבה דיונים אחרים של השב"ס זה תמיד עולה. אני לא אומר את זה כביקורת, חלילה, אני אומר, כל אחד יש לו אחריות מסוימת. אני חושב שהפן השיקומי נלווה. זה לא לב הארגון. הארגון שם את רוב תשומת ליבו, מה שאת אומרת עכשיו הוא מהפכני. כי אנחנו מנהלים המון המון דיונים עם השב"ס.

עפרה קלינגר: ככה מתנהל השב"ס כבר הרבה זמן. רחל שרביט: מה זה משנה, זה עובר אפילו אם זה שווה ערך. את צודקת. עפרה קלינגר: זו המשמעות של המשמורת.

אסף וסרצוג: אבל כל זה משנה, זה בא להוציא בעצם את האסיר מידי שב"ס בתקופה מסוימת ולהעביר אותו למתקן הזה.

עפרה קלינגר: שאז מה יקרה? הרי למה שב"ס נוקט בפעולות כדי להיות בטוח שמישהו שם במקום הזה ולא עושה נזק ועושה מה שאומרים לו? כי זאת המטרה. נכון? אתה הרי לא רוצה שמישהו תשים אותו שם וביום ראשון הוא ילך ויפרוץ וישדוד בנק. נכון? אז אין שום הבדל בין מה שאנחנו עושים לבין מה שצריך להיות. מה שאתה רוצה להגיד, אם אני אתרגם אותך, זה ששב"ס בשבילו עבירה שמבוצעת במאסר או בריחה ממאסר זה כשלון. זה נכון. ומה לגבי אחרים?

רחל שרביט: גם. גם.

עפרה קלינגר: מה, בשבילכם זה כיף שמישהו עושה את זה?

אסף וסרצוג: זה נכון, אבל,

רחל שרביט: לא, בוודאי, אבל אני לא מבינה משהו שאת אומרת.

אסף וסרצוג: ברוב המקרים,

עפרה קלינגר: קודם כל אנחנו לא הולכים על אפס סיכון. על זה נדמה לי שאפשר להסכים. דבר שני, קחו בחשבון ששב"ס לא מחליט מי יוצא לחופשה ומי לא, חברים שיושבים פה לידי, הם קובעים

מי יוצא לחופשה ובאיזה תנאים. ולכן זה הרבה יותר מורכב מכפי שזה נראה.

דליה דורנר: אבל אנחנו מדברים פה על וועדת שחרורים. כלומר, אני אומרת, וועדת השחרורים משחררת. איך ומה כבר התייחסנו לזה. ועל זה אני לא אדבר. היא משחררת אבל היא משחררת על תנאי. זה לא שייך לשב"ס. הוא משחרר, הוא הולך הביתה. זו בעיה אחרת שהיא בעייתית, אבל כרגע היא מדברת אתך. ואז השאלה היא, לאור התמונה הכללית, במקום התנאי הזה שהוא בעייתי, אם אפשר לעשות שלב ביניים שהוא קצת יהיה קודם, אבל יאפשר לאיש הדרגה, מה שיש לכם, זה דבר אחר. זה לפני, זה לא מדובר על החלטה של וועדת השחרורים. זה לא עבודה של וועדת השחרורים. לא. זה דבר אחר, זה חלק מהכליאה. הוא גומר לרצות את המאסר שלו את מטפלת בו כן או לא, אם יש לך זמן והתקופה מספקת. לכן אני לא רואה שזה התנגש. האם מה שאנחנו מציעים זה ריאלי? אני לא יודעת.

עפרה קלינגר: אני לא אמרתי שזה יתנגש, אני אמרתי שלא תהיה לכם אוכלוסיה. אתם רוצים שמישהו ירצה שלישי, נכון? זה מה שאני קראתי, שירצה שלישי, רחל שרביט: ושנה לפני השני שלישי, הם באים שנה לפני השלישי, מביא אותנו לפני כן,

עפרה קלינגר: אז אני אומרת, שאתם חייבים לקחת בחשבון שעיקר המאסרים והמעצרים הם קצרים, אז זה לא יקרה.

אורן אייל גזל: רגע, זה נכון שההמלצה הזאת,

עפרה קלינגר: מה זאת אומרת ללכת לוועדת שחרורים? וועדת שחרורים חלה על כל המאסרים.

רחל שרביט: נכון, אבל לא חלה רק על מאסרים קצרים, היא חלה גם על ארוכים.

עפרה קלינגר: ברור, אבל רוב המאסרים הקצרים, אורן אייל גזל: עפרה, ברור שרוב המאסרים הם קצרים, עפרה קלינגר: שלהם אין לזה שום קשר. אורן אייל גזל: זה ברור שזה לא יכול לסייע לאף אחד שעצור לחצי שנה. דליה דורנר: שלושה חודשים ויום. רחל שרביט: או שנה, או שנה וחצי. אורן אייל גזל: שנה וחצי אני כבר לא בטוח. עפרה קלינגר: תלוי איזה חלק מזה הוא היה עצור. אורן אייל גזל: נכון. תלוי באיזה חלק מזה הוא היה עצור. אבל רוב האנשים שנדונים לשנה וחצי, רובם, אם תתני לי נתונים סותרים אני אשמח לשמוע, אבל רובם לא היו עצורים מעבר לתשעה חודשים. אם אני טועה, תקני אותי. דליה דורנר: אבל אם הוא היה שנה וחצי עצור, אז אין לי גם בעיה, הוא ישתחרר. תראי, האויב של הטוב הוא הטוב מאד, ולקונסטיטוציה צריך גם שכל. צריך לעשות התאמות. ברור שההמלצה הזאת מחייבת שיהיה זמן לעשות את הדברים האלה. ולכן היא מתאימה לסוג האסירים שיש להם את הזמן הזה. אורן אייל גזל: השאלה מה גודל האוכלוסיה היא שאלה רלוונטית שאת יכולה לתת לנו את הנתונים עליה, אני מניח שלא בשלוף, אבל אולי לקראת הדיון הבא. ז"א כמה אנשים היום נמצאים בתקופות מאסר ממושכות נגיד משנה וחצי, עפרה קלינגר: כשביקשת ממני נתונים, פילחתי את אוכלוסיית האסירים לפי תקופות מאסר. אורן אייל גזל: נו וכמה? עפרה קלינגר: אני לא זוכרת. אייל אורן גזל: את לא צריכה לזכור, זה בסדר, זה לא כמות מבוטלת.

עפרה קלינגר: זה גם לא כמות לא מבוטלת. זה גם לא כמות לא מבוטלת.
כמובן שיש את אסירי העולם ואת האסירים הכבדים שאני לא
בטוחה שגם אליהם אתם מתכוונים. אתם מתכוונים למשהו
באמצע. המשהו הזה באמצע אני לא בטוחה שהוא קיים.
אסיר עולם שנקצב עונשו, לא מופרך להגיד ששנה לפני תום
שני שליש, אם וועדת השחרורים המיוחדת תחליט,
דליה דורנר: להפך, אסיר עולם בוודאי זקוק לפני ששולחים אותו הביתה
אחרי עשרים וכמה שנים.

אורן אייל גזל: שתהיה לו יציאה הדרגתית החוצה. זה לא מופרך.
עפרה קלינגר: אני אגיד לך משהו. יש כמה פתרונות שקיימים היום במדינה
שלא עושים בהם שימוש, ואני למשל חושבת שבעיה הרבה יותר
בוערת של מדינת ישראל זה ההוסטלים שנסגרים, אני לא
יודעת אם נשארו עוד, נשארו?
רחל שרביט: נשארו.

עפרה קלינגר: נשארו עוד שניים שלושה.
דיברנו על שבעה. ההוסטלים של הרשות לשיקום האסיר הם
פתרון יוצא מן הכלל לחלק שאחרי השחרור ולצורך הקליטה
בקהילה. ההוסטלים האלה נסגרים בקצב מרשים, לא משנה
מה תגיד, הם נסגרים בקצב מאד מרשים, למרות שכולם
יודעים שהם הפתרון הכי טוב, בגלל שלא נותנים להם תקציב.
לפעמים אני חושבת שאולי לפני שאנחנו הולכים למשהו חדש,
למה אנחנו לא מתייחסים למה שקיים ואנחנו יודעים שהוא
טוב.

אורן אייל גזל: אנחנו כן מתייחסים לזה.
ענת אסיף: אבל כן רוצים לצמצם את מספר הכלואים.
רחל שרביט: זה נכון, אבל אחד לא סותר את השני. הגישה,
אורן אייל גזל: אחד לא סותר את השני. שמנו את הנקודה הזאת על
השולחן בפרק המבוא שדנו בו באריכות. הנקודה הזאת היא

על השולחן, רוצים לצמצם את מספר הכלואים ולהשתמש בחלופות לכליאה. זה אני חושב, רחל שרביט: ואם הן יעילות, לפחות כמו הכליאה. אורן אייל גזל: נכון, ובלבד שהן לא פחות יעילות מהכליאה. נכון. ענת אסיף: אני רוצה להגיד משהו. אפשר? לי, למרות שאני משרד המשפטים ובעבר גם עסקתי בנושא של שחרור על תנאי והחוק, הנושא של בתי השיקום, זה חדש לי. ואני חושבת, מכיוון שאנחנו מנסים לגבש כאן איזושהי המלצה לבתי מעבר שהיא המלצה מאד מאד מורכבת, היא תדרוש חקיקה מאד מורכבת של שיקולים ומה היחס בין זה לבין השני שליש ומה היחס ההסברתי, לא פשוט כדי לשכנע את הציבור שאנחנו לא בעצם משחררים בחצי, אלא מציעים איזושהו שלב ביניים, להלביש על זה את הקשיים הבלתי אפשריים של וועדות השחרורים, שאיך אנחנו מעמיסים עליהם עוד בלוק של דיונים לדון באלה שמגיעים ורוצים לעבור לבתי המעבר, ומתאימים לעבור לשם, אני מרגישה לא בנוח לפני שאנחנו באמת בודקים לעומק את האלטרנטיבה הזאת של בתי השיקום, למרות שאני מבינה שהם נשארים בשב"ס והם לא משחררים מקומות כליאה, אבל כאילו יש משהו. המיטות בבתי השיקום, עפרה קלינגר: זה לא מיטות שנספרות כמקומות כליאה. אבל אני לא מבינה, מה שיושב פה על הפרק זה מצוקת הכליאה בשב"ס? זה מה שהוועדה באה לדון בו? רחל שרביט: מצוקת הכליאה, מצוקת התקציב של העלות של הכליאה לעומת האפשרויות האחרות. הכל רלוונטי. ענת אסיף: אני חושבת שצריך להתאים על המסלול הזה, ואם אפשר לשכלל אותו, לפני שמציעים משהו חדש לגמרי. עפרה קלינגר: השר שלך דיבר על זה שאולי צריך עוד בית סוהר. לא עוד בית סוהר, אלא אלטרנטיבות אחרות.

ענת אסיף: לא, לא צריך, עכשיו יש מתקן פתוח, עוד שבוע הוא יהיה ריק, אפשר לעשות ממנו ביצוע,

עפרה קלינגר: אז לא צריך. אולי נעשה ממנו בתי מעבר וזה יהיה יותר נכון חברתית כלכלית.

אורן אייל גזל: יש פה שתי נקודות. הנקודה הזאת שההוסטלים נסגרים, כי רש"א לא מתקצבת, גם אליה אנחנו מתייחסים, וזה מה שאמרתי, שאולי אסף רצה להתייחס כי הוא דיבר אתי על זה ארוכות בטלפון, ואולי יגיד על זה שתי מילים תכף. אבל הנקודה, האפשרות להרחיב את השימוש,

עפרה קלינגר: אולי לאורך זמן זה לא עובד, אולי חשבו לעשות את זה למאסרים יותר ארוכים ולא הצליחו. אולי לא חשבו על זה. לא יודעת.

אורן אייל גזל: זה נראה מוגבל בכמה מובנים. אבל יכול להיות שאני טועה, ואז אפשר לשקול את זה. אחד זה רק עניין של תעסוקה. נכון? ז"א מה עושים האסירים במהלך התקופה שהם בבתי השיקום? עפרה קלינגר: אמרתי שאין הרבה. הם יוצאים לעבודה, והם חוזרים לבית הסוהר למסגרת הטיפולית של בית הסוהר. יש מסגרת טיפולית של בית סוהר.

אורן אייל גזל: זאת מסגרת תעסוקתית. אני שואל?

עפרה קלינגר: תשמע, אני לא יודעת, אני מדברת עברית פשוטה. כשאתה חושב על מישהו שאתה רוצה לאקלם אותו באופן הדרגתי בקהילה, מה אתה מצפה שיהיה? אתה מצפה שתהיה לו מסגרת תעסוקתית, אגב, שהוא בחר לעצמו, השיקום אגב, בתי השיקום באים אחרי השיקום הקבוצתי. ואז אתה מצפה שמישהו יעבד אתו את מה שקרה לו בחוץ. וזה קורה בכלא. עכשיו, זה עושה עדיין מסגרת רב תעסוקתית?

אורן אייל גזל: זה לא ביקורת, די, למה את מתלוננת? זה לא ביקורת.

עפרה קלינגר : מפני שזה לא מה שאני אומרת. זה מסגרת כוללת שיש בה גם טיפול מוגבר. לדעתי זו מסגרת שיקומית. לכן קוראים לזה בתי שיקום.

דליה דורנר : זה בסדר גמור. השאלה אם אפשר לחבר, לעשות מזה את בתי המעבר האלה. לעשות מזה חיבורים שאולי לא יצטרכו חקיקה. אבל זה עדיין בכלל. זו בעיה. אני כן רוצה להלביש את זה על וועדת השחרורים. וועדת השחרורים היא קובעת תנאי שחרור. היא עושה אותו דבר, תהיה לה גם פחות רתיעה מאשר לשלוח אותו על תנאי, לאפשר לו את המעבר הזה שעדיין יש עליו יותר פיקוח. זה מצב ביניים שיפחית את תקופת המאסר שלו. כי אני מסתכלת בדאגה על העובדה שמספר המשוחררים ע"י וועדת שחרורים ירד בצורה דרמטית. למה? אמרתי לאורן, ש-10א לדעתי הוא מאד בעייתי, כי זה לא ג'וב של וועדת השחרורים. אם רוצים לא לשחרר אנשים, תכתבו, יגיע לשופט. אז לא צריך את כל הסיפור הזה. לבלבל את הראש, לעשות וועדות שחרורים. היה בית משפט. נתנו לו גזר דין, יש בתי שיקום, שלום על ישראל. מה אתם רוצים ממני. אבל אני בעצמי הפעם, בצבא הייתי יו"ר וועדת שחרורים. זה נותן כלי אחר. מטרה אחרת. המטרה היא לא הלימה. זה עושה השופט. המטרה היא כמובן, להוציא את האיש ממניעה ושיקום וגם נותן לבית סוהר כלי, שיש לו אופק לאנשים. ברור. זה הכל יחד. כלומר, זה השופטים צריכים לעבור קורס. זה לא הג'וב שלהם. הוא קיבל עשר שנים, אבל הג'וב שלכם זה לראות אם הוא בא, ב, ג, ד, חוץ ממקרים חריגים שה-10א נותן, אם הכל יהיה 10א אז מה עשינו.

ענת אסיף : על זה אין וויכוח.

דליה דורנר : אז זה הדבר שנצטרך, על זה אנחנו ממליצים וחושבים שצריך להדריך שופטים וכו', זה לא עסק שלנו.

רחל שרביט: איפה שהיו עובדים סוציאליים, אז החליטו יותר על שחרור.
דליה דורנר: ירדנו מ-60 ל-30 אז יש לי בעיה. יש בעיה גם בין ערבים
ויהודים ויש דברים שכתובים בדו"ח שהם ממש מעוררים
דאגה. אז כתבנו מה שכתבנו, אבל עכשיו אנחנו רוצים להיות
פרקטיים. עפרה היא מאד פרקטית. אני מתחילה לחשוב אם
אפשר לחבר את שני הדברים האלה. אבל אני רואה קושי בזה.
ענת אסיף: כן. כי את מדברת על מסלול שהוא לא נחשב אסיר, ואצל עפרה
הוא אסיר.

דליה דורנר: בדיוק. זה שני מסלולים נפרדים. אני פשוט רוצה לתת לוועדת
השחרורים כלי נוסף, להגיד להם: תראו, יש לכם כלי נוסף.
אמנם התקופה היא אולי יותר גדולה, אבל הוא לא הולך
הביתה. הוא לא הולך הביתה. כמובן זה עניין של תקצוב, אבל
עדיין זה יותר זול.

עפרה קלינגר: אבל זה בדיוק הרעיון של ההוסטלים. ביסודם של הדברים,
האסירים המתאימים היו אמורים להכנס לבתי השיקום
בשב"ס, לעבור את התהליך ואז להשתחרר להוסטל ואז
להגשים את התהליך.

דליה דורנר: זה לא השפיע על וועדת השחרורים
עפרה קלינגר: על וועדת השחרורים מה שמשפיע זה שאת קודם, סליחה
שאני קוטעת, שאלת קודם למה הם לא משחררים. הם לא
משחררים בגלל ההוראות של חוק שחרור ממאסר, לפי
הנתונים שלנו, אגב, עכשיו נגמרה ביקורת של מבקר המדינה
על השחרורים בשב"ס, כי אנחנו לא גוף שיקומי בכלל. אנחנו
רק גוף כליאתי, אז בגלל זה עשו ביקורת מפה ועד כורדיסטן,
על מה אנחנו עושים לא בסדר בשיקום, לא משנה. לצורך
העניין הזה, עלתה שאלה, וועדת השחרורים צריכה לשקול את
המאסרים הקודמים של האדם. היתה שאלה איך מודדים
רצידיביזם. ובשאלה הזאת עשינו בדיקה כמה אסירים, אגב,

לא ככה מודדים, אבל עשינו בדיקה, האסירים שמוחזקים בשב"ס כמה מהם מאסר שני ומעלה. 70-67%. שזה המון.

דליה דורנר: המון.

עפרה קלינגר: לפי ההוראות של חוק שחרור ממאסר, זה נתון מאד רלוונטי. שגורם לוועדה לדחות את הבקשה לשחרור להרבה מהמבקשים. עכשיו, למה זה עלה אפרופו הדו"ח? אגב, הדו"ח היה פה בשלבים מסוימים, אני הייתי ברוב הדיונים בחלקים הראשונים של הוועדה, עלה פה הנושא של המחקר של האוניברסיטה העברית על תוכניות השיקום בשב"ס. אז למשל, חלק שהם כבר גמרו לעשות, מתייחס לשיקום בשב"ס, וקובע שאלה שעוברים בתי שיקום ובכלל את תוכניות השיקום הקבוצתי והפרטני בשב"ס, לא חוזרים למאסר. במחקר שלאורך חמש שנים, זה היו התוצאות שזה פתרון יוצא מן הכלל.

דליה דורנר: אגב, כשאת אומרת על רצדיביזם גבוה, אני לא עשיתי מחקר, אבל נסיון החיים שלי מלמד שהמאסר השני זה אחד שישב במאסר קצר ראשון. ובמקום שזה היה רע מאד מאסר קצר ראשון, מפני שאין בזה שום תועלת, ולהפך. נסיון החיים מלמד שהוא ממשיך בדרכו. אם תבדקי מאסר שני, את תראי מאסר ראשון מאה אחוז קצר. מאה אחוז קצר. אלא אם כן מדובר באחד שהתחיל ישר בשוד מזוין. אני מכירה את הטיפוסים האלה מהרבה שנות שיפוט וזה תמיד מתחיל בקצת. זה הילד בשכונה, בהתחלה הוא זה, את מכירה את זה. אנחנו יושבים פה בקרב אנשים שחיים את החיים המעשיים. אז זה עוד יותר מדאיג אותי המאסרים הקצרים האלה. אני פשוט, וועדות השחרור לדעתי, גם טכנית וגם עניינית, לא פועלות טוב. טכנית אנחנו נטפל בזה. אבל עכשיו עניינית. לכן פה צריך לחשוב עניינית, קודם כל אני חושבת שהם לא מבינים את התפקיד

שלהם נכון. כי הם חושבים שהם גם צריכים לקבוע את ההלימה. הלימה זה לא עסק שלהם בכלל, אלא במקרים חריגים מאד. אז זו בעיה. בעיה שניה היא, שהם מרגישים לא נוח. אין להם, מה, ישלחו את הפושע הביתה? אפשר לחשוב שאם הוא יושב עוד חודשיים, הכל יהיה מאה אחוז בסדר. ואולי לפני חודשים, אני אומרת, אולי שיהיה להם לאן לשלוח אותו. זה ירגיע.

עכשיו, האם וועדת שחרורים יכולה לחייב את האיש ללכת להוסטל? כדרך שחרור להוסטל. אני קוראת לזה בתי מעבר. אורן אייל גזל: בוודאי. עושים את זה. נותנים היום שחרורים בהוסטלים. ענת אסיף: ברור, אבל ההחלטה מתקבלת בהסכמה. דליה דורנר: ברור.

אורן אייל גזל: אף אחד לא ישלח אדם להוסטל אם הוא לא מסכים לזה. דליה דורנר: אני לא מדברת על ההסכמה, זו הפניה. אני מפנה אני אומרת, אתה לא תשתחרר אלא אם זה התנאי. כלומר, הוסטל הוא יכול ללכת ויכול לא ללכת.

אורן אייל גזל: לא, אבל אם הוא לא הולך הוא לא משתחרר. וודאי שלא. זה התנאי. בגלל זה שחרור על תנאי.

ענת אסיף: אם זה הכיוון של ההמלצה, שמדבר על לאפשר לוועדת השחרורים בשני שליש, בתוך גדרי הסמכויות שכבר יש לה, לתת לה מענים יותר טובים לשחרור על תנאי, אם זה,

דליה דורנר: אנחנו גם רוצים לאפשר לו, הוא גם לא משתחרר בשליש, אבל לאפשר לו אפילו לקבל אותם קודם. ואם אני הולכת, אם הוא לא הולך הביתה, הוא לא מקבל על תנאי, אלא אני שולחת אותו לעוד מוסד, עוד מוסד שהוא לא חופשי.

ענת אסיף: צריך לחדד מה ההבדל, אם יש, בין ההוסטל שהוא ילך אליו בשליש, לבין ההוסטל המיוחד,

דליה דורנר: מה שכתבת בתי מעבר, בוא אתה תסביר, כי בתי המעבר להוסטלים, מה ההבדל.

אורן אייל גזל: אני רוצה להסביר. יש פה כמה בעיות שאנחנו דנים בהן בערבוביה.

דליה דורנר: כן. יכול להיות. כך אני מרגישה.

אורן אייל גזל: יש לנו בעיות שאנחנו דנים בהן בערבוביה, ולכן אני לא רואה איך אנחנו יכולים לחבר.

דליה דורנר: האם אפשר לחבר בין השניים.

אורן אייל גזל: יש את השאלה של מאסרים קצרים.

דליה דורנר: לא, זה לא הפרק.

אורן אייל גזל: אני אומר את זה, כי עפרה העלתה את זה, ואמרה ברוב המקרים.

דליה דורנר: עברנו כבר לנושא אחר.

אורן אייל גזל: עברנו, יופי. יש את הסמכות של וועדת שחרורים כבר כיום לשחרר. בין היתר, היא יכולה לשחרר בתנאי שאדם ישהה בהוסטל.

דליה דורנר: בגדר סמכויותיה של שליש.

רחל שרביט: הוועדה הזאת מאד מוטרדת מזה שלא משחררים מספיק אנשים.

אורן אייל גזל: ושאין מספיק הוסטלים. כל הבעיות האלה נכונות ואנחנו מציינים אותן. פה זה לא שאנחנו לא רוצים לומר כלום, ואנחנו רוצים לומר, רק שלא ברור איזו אמירה שהוועדה תאמר, נאמר וזה גם כתוב בהמלצה, אבל איזה אמירה תעשה את השינוי הדרמתי, כי הנושא הזה של התקצוב,

דליה דורנר: ההוסטל לא משחק. ההוסטל לא משפיע.

אורן אייל גזל: כל הנושאים האלה היום מטופלים.

רחל שרביט: אין מקום בהוסטלים. לא מספיק.

אורן אייל גזל: מה שאני אומר זה שכל הנושאים האלה מטופלים היום במיליון מקומות, שגם אם הוועדה הזאת תאמר שוב את אותם דברים שכולם כבר אמרו לפנייה, זה לא ישנה הרבה. ולכן אני לא הייתי מסתפק בלומר צריך עוד הוסטלים וצריך שוועדות השחרורים יעבדו טוב. כן, צריך לומר את זה. לא נראה לי מספיק.

רחל שרביט: אני אגיד לך למה. כי היום, אפילו היום התקיים דיון עם רש"א. יש להם רק 14 מליון שקל כדי להפעיל את עצמם מא' ועד ת'. השר מאד חשוב שהוא ייכנס. וההחלטה היא שהם לא עוברים למשרד הרווחה. זאת ההנחיה של השר. השר הטיל ווטו על הכל. הם נשארים רשות בפני עצמה.

דליה דורנר: כן? כבר החליטו?

רחל שרביט: אבל הלחץ הוא מאד גדול של כמה שפחות הוסטלים. עוד לא ברור לי מה ייתנו להם, אבל כרגע הם מגישים תוכנית.

דליה דורנר: הלחץ הוא של מי, של האוצר? האוצר לא רוצה לתת,

רחל שרביט: אבל מה עם בתי המעבר, יש עוד דבר מבחינת כסף. כמה עולה אסיר בהוסטל? 6000 שקל לחודש במכסימום. זו העלות שלו למדינה. בכלא הוא עולה 13 אלף לחודש, וכבר הורדת מחיר.

ככה הם אומרים, האוצר. כבר הורדת בחצי את העלות שלו.

עפרה קלינגר: זה כמו כמה עולה חליפה ליתום, את יודעת. כמה עולה חליפה ליתום?

רחל שרביט: זה 13 פלוס אפילו. לא, תראו, גם המעון ההוא יעלה.

עפרה קלינגר: זה לא משנה. תראה, מה שאתה אמרת, הוא מאד נכון. אבל אם יש פתרון שכולם יודעים שהוא עובד והוא טוב, ואנחנו יודעים שלאט לאט המדינה מחסלת אותם בגלל שאין לה כסף, פתאום מה אנחנו אומרים: קחו את הכסף ותעשו משהו אחר שאנחנו בכלל לא יודעים אם זה יעזור.

אורן אייל גזל: לא לא, זה לא נכון.

עפרה קלינגר : אתה יודע שזה יעבוד?

רחל שרביט : תבחין בין בתי המעבר להוסטלים , מה זה ומה זה?
אורן אייל גזל : אני, המחשבה שלי היתה שזה דבר דומה מאד, כשאולי
המבנה החוקי יהיה בו הבדל. כי וועדת שחרורים לפני תקופת
שני השליש לא תוכל לשחרר, אלא להוסטל כזה, לבית מעבר
כזה, בעוד שאחרי השליש, יוכל לשחרר גם בתנאים אחרים
מתאימים יותר.

עפרה קלינגר : למה לא תגיד שוועדת שחרורים יכולה לשחרר קודם רק
להוסטל? למקרים מסוימים, לא שאיכפת לי, אני לא משרד
הרווחה ובכלל לא אכפת לי. אבל אני חושבת שהוסטל זה
משהו שמוכיח את עצמו.

אורן אייל גזל : אבל הכוונה פה לבתי מעבר.
דליה דורנר : אני מבינה שאין הבדל. מה שאת אומרת, זה בעצם, אנחנו
רוצים לתת לזה טוויסט אחר. זה פסיכולוגי. תקראי להוסטל
בית מעבר.

אורן אייל גזל : זאת היתה הכוונה.
דליה דורנר : אבל הטוויסט הוא פסיכולוגי. מפני שמה שיש לא פועל. אז
תקראי לזה בשם אחר. זה מה שאמרתי לקונסטיטוציה צריך
גם שכל. את צודקת, בסופו של דבר זה אותו דבר. לתת
טוויסט, ואז כמובן שיושבים ולוקחים נייר ועפרון ורואים איך
לעשות את זה, אז אומרים : יש פה, יש שם,

רחל שרביט : איך אתם רואים בתי מעבר? כי אתם הייתם בעד.
אסף וסרצוג : אנחנו יותר מאשר היינו בעד, בתי המעבר אנחנו רואים אותם
בדיוק כפי שהוגדר קודם. השאלה היא לאיזה שלב אנחנו
רואים אותם. אבל בגדול זה אמור להיות,

אורן אייל גזל : דובר כשלא היית פה, שבעצם האוצר מנסה לצמצם את
כמות ההוסטלים הקיימים, וכבר היום כאלה שמשמשים היום
לאפשר להפסיק,

אסף וסרצוג: מה עניין שמיטה להר סיני?

אורן אייל גזל: אני אגיד לך בדיוק מה הקשר. אם היום אנחנו לא משחררים אנשים בשני שליש להוסטלים בגלל שאין הוסטלים, אז למה

שנשחרר אותם בשני שליש פחות שנה?

אסף וסרצוג: טוב, זה קצת מוריד, בוא, בסדר, מאחר ואני וגם ואדים כשהצגנו את המצגת פה והעלינו את הנושא הזה של בתי מעבר, הקונצפט מאחוריו היה לא לגעת לא בהוסטלים ולא בשב"ס, אלא לייצר איזשהו שלב מדרג ביניהם. היו בזמנו גם עוד כמה רעיונות. חשבנו שזה גם יכול להיות תחלופה מלאה, יכולנו להשתמש בזה אפרופו מאסרים קצרים, חשבנו שזה גם יכול להיות תחלופה מלאה ממש לסוגים שונים של מאסרים, אבל לא נכניס את זה עכשיו לדיון. הרעיון הוא שזה יהווה שלב ביניים. זה הכל. עוד איזשהו שלב מדרגי בדרך חזרה לקהילה. זה הכל. אבל אין פה רעיון של צמצום. אני אומר שוב, בהמלצות אורן כתב שזה יהיה או משרד הרווחה או רש"א. אני חושב שבכל מקרה רש"א זה לא צריך להיות מסיבות אחרות, אבל אני העליתי בדיון, רש"א מטפלת וגם בלי כל קשר, זה לא עניין של תפקוד או לא. אחרי זה אני אדבר על הנושא של רש"א ומה שאורן העלה קודם. אבל רש"א מטפלים באסיר המשוחרר, אחרי שהוא יצא מגבולות שב"ס. פה זה עוד איזשהו שלב מדרגי, כי זה קצת יותר חמור מהשחרור הרגיל, נניח. אבל אני העליתי בדיון הקודם, שיכול להיות נכון, דרך אגב, את פסלת את זה, אבל אני העליתי את זה כקו מחשבה, שב"ס הוא זה שיתפעל אותו. רק יתפעל אותו, כדי לאפשר לגופים הרווחתיים, כביכול, להיות אך ורק minded לטובת הנושא של טיפול ושיקום. מי יתפעל אותו זו שאלה שאפשר לדון בה, אבל היא לא באה כתחליף להוסטלים הקיימים.

אורן אייל גזל: בוא אני אגיד לך למה זה נשמע בעייתי ואולי במידה רבה של צדק, כי אומרים ככה, בסופו של דבר בית המעבר וההוסטל זה אותו דבר. ההבדלים ביניהם לא גדולים. יכול להיות למשל שאדם לפני תום שני השליש, יעביר אותו נגיד לבית מעבר, והטיפול בבית מעבר רוצים שיימשך מעבר לשנה. וועדת השחרורים, אחרי שתגיע תקופת שני השליש, תרצה שהאדם הזה, השחרור שלו על תנאי יימשך באותו בית מעבר או הוסטל או איך שלא נקרא לאותו מוסד שבו הוא היה כבר שנה. אין הגיון שזה יהיה במוסדות שונים. אין הגיון שיתפעלו אותם גורמים שונים. ז"א שאם היום רש"א אחראית על הוסטלים שבהם נמצאים אסירים שהם משוחררים על תנאי בתום שני שלישי, אין הגיון שהיום גורם אחר יתחיל לתפעל. דליה דורנר: בסדר. אנחנו יכולים לקבוע שזה אותו גורם. בתי שיקום לא מתאימים.

אורן אייל גזל: שזה מה שאני דיברתי. אסף וסרצוג: אורן, אבל עכשיו אתה מבקש בתי שיקום. ברגע שאתה מקבל את העמדה הזאת, אז השאלה שעולה, אם מצמצמים היום את ההוסטלים שניתן להפעיל אותם בתור שני שלישי, מה ההיגיון להקים מערך הוסטלים נוסף לאנשים שמשתחררים שנה לפני השלישי.

דליה דורנר: למה אי אפשר, למה אנחנו יכולים, אסף וסרצוג: זה כאילו יד אחת נותנת ויד אחת לוקחת בחזרה. דליה דורנר: לא צריך, אפשר להיות פרקטי. להשתמש בהוסטלים כדגם. אבל זה יהיה בתי המעבר. לא נקרא להם הוסטלים, ההבדל הוא שבית מעבר הוא עוד לא בטוח שהוא יוצא, כלומר, בית מעבר הוא אסיר, וזה נותן לנו, לוועדת השחרורים אפשרות. הוא אח"כ יחליט אם הוא ישלח אותו הביתה או לא. אז אם את רוצה גם בית מעבר וגם הוסטל, תאורטית אפשר. הוא יהיה

קודם בבית מעבר, ואחרי שיגידו לו תלך על תנאי, התנאי הוא שילך להוסטל. יהיו כמה דרגות. סה"כ זה הכל עניין של כסף. זה טוב שיהיה גם זה וגם זה וגם זה. אם לא יהיה מספיק כסף שזה יהיה גם זה וגם זה, אז אפשר את כל הכסף של בית המעבר, שישמש לכל הצרכים. זה אני לא יודעת. זה יצטרכו לשבת ולחשוב על החוק. אבל כאשר אנחנו ממליצים על בית מעבר, זה נותן איזה טוויסט, כי זה סיפור אחר. הוסטל זה סיפור אחד שאדם קיבל את השליש והוא הולך כתנאי לשליש שלו להיות בהוסטל.

רחל שרביט: ברגע שהוא אסיר, אז למה לא להשתמש בזה?
דליה דורנר: כי בית המעבר, אני לא רוצה אותו בכלא. פשוט מבחינת הרצון של הוועדה זה להוציא אותו מהכלא. אבל לא לתת לו עדיין,
רחל שרביט: אז צריך לחדד את ההבדל. כי לא ברור לי, אורן אומר זה אותו דבר. אותו דבר אני מבינה, אבל אם,
דליה דורנר: לא, זה לא אותו דבר. ההבדל הוא שבעוד,
אורן אייל זגל: אני מודה שאני רואה את זה כאותו דבר.
דליה דורנר: לא, כאשר אדם היום הולך להוסטל, אי אפשר להגיד לו תשב עוד בהוסטל.

רחל שרביט: מרצון הוא יכול.
אורן אייל גזל: לא, לא מרצון. אדם יכול להיות בהוסטל לאורך, עד סוף תקופת מאסרו המקורית. גם בבית מעבר זה אותו דבר.
ענת אסיף: באיזו מידה האסיר שבבית המעבר, באיזה מובנים הוא אסיר? הגבלות על מבקרים? טלפונים? רק להגיד שהוא אסיר בשביל לנקות את המצפון,

דליה דורנר: צריך להיות איזשהו שלב, בית מעבר כשמו כן הוא. בית מעבר. צריך להטיל עליו הגבלות מסוימות. צריך להכנס לזה בצורה קריאטיבית ואני לא חושבת שהוועדה צריכה להכנס לזה. מה שאנחנו חושבים, זה קודם כל להוציא אותו מהכלא. אולי

לתקופה, להקטין לו את השהיה בכלא מעבר לשני שליש, אם זה אפשרי. אפילו חצי. אבל מבחינה ציבורית אי אפשר לעשות את זה. אני אומרת, באותה תקופה ייחשב כאסיר. ואז אם יהיה הוסטל בדרגה נוספת, זה אידיאלי. אם לא יהיה להם כסף, יצטרכו לאחד את זה, כי זה מצבים שונים.

אורן אייל גזל: אני חשבתי לגבי תהליך ההחזרה שלו, שאמור אולי להיות יותר פשוט, אבל אני מודה שזו לא נקודה נורא מרכזית. ז"א מבחינתי לקבוע שהסמכות החדשה הזאת, ברגע שנותנים לי לשחרר אנשים שנה לפני שני שליש ממאסרם, ובלבד שהשחרור יהיה למוסד שיקומי סגור כלשהו. ז"א אני מוכן ללכת,

דליה דורנר: לא צריך להגדיר את זה.

אורן אייל גזל: ואז המבנה החוקי הוא נורא פשוט, כשהוא קיים. כי עושים את זה כבר עכשיו,

ענת אסיף: זה מבנה חוקי יותר פשוט. מהבחינה הזאת האסיר הוא אסיר בשחרור על תנאי.

אורן אייל גזל: בסדר, מבחינה חוקית זה יותר פשוט, מבחינה ציבורית אולי זה קצת יותר קשה.

דליה דורנר: לא לא, אם אסיר ברשיון, אורן, יהיה לך בעיה גדולה, הרי הם לא מקבלים גם שליש, איפה תעשה חצי. זה לא ילך לך.

עפרה קלינגר: זה לא רק זה, גם אסירים ברשיון, לא כולם הולכים להוסטלים. כל ההוסטלים של רש"א שהיא מדברת עליהם, שהיו עשרה בשיא, זה 120 איש בנקודת זמן. לא יותר. אז אין מקום.

אורן אייל גזל: נכון. אבל זאת בדיוק הכוונה. ולכן השאלה,

עפרה קלינגר: גם אם נחליט לגבי בתי מעבר והוסטלים לא יהיו מספיק, לכן צריך להשתמש במה שיש.

דליה דורנר: אז תקשיבי, כיוון שיש לנו נציג באוצר והם רואים את החשבון הכללי, אני ונציג האוצר מסתכלים על הפחתת המאסרים

מנקודות מבט שונות. וזה בסדר גמור ואנחנו מגיעים לאותה תוצאה אבל. לכן הוא יושב פה. התוצאה היא שמבחינתי המאסר כפי שהוא במדינת ישראל מופרז וצריך לעשות משהו. מבחינתו הוא עולה יותר מדי כסף, וזה גם בסדר. אנחנו מתאחדים באותו מקום. הוא יושב פה. הוא לוקח נייר ועפרון ואומר במצב הקיים זה הכי יקר. וגם לא יעיל, עם המאסרים הקצרים מה שאת אמרת, ש-70% חוזרים. ואם תבדקי, אני לא בדקתי, בטוח שהמאסר הראשון שהם חוזרים למאסר שני כי זה היה קצר. באחוז אדיר. ואנחנו פה גם מוציאים המון כסף וגם לא מקבלים את מה שאנחנו רוצים. אבל מבחינה כספית, יהיה להם יותר כדאי, אם תהיה תמונה כללית, מאשר באופן אקראי באיזה הוסטלים ולא יודעים כמה, 100 איש את אומרת, על מאה איש אי אפשר לבנות תהום.

אורן אייל גזל: היום בשני שליש לא משחררים אנשים להוסטלים והם נשארים בכלא כי אין הוסטלים לקלוט אותם. אז למה שישחררו אותם לבתי מעבר שנה קודם? זה בתמצית השאלה.

דליה דורנר: ואם תצטרכו, בשביל זה אתה יושב פה. קחו נייר ועפרון ותגידו לי אם זו הצעה פרקטית.

ענת אסיף: וגם אם אני יכולה להמשיך את הקו שלך, גם אם יהיו בתי מעבר שיקראו להם משהו אחר, והם על הנייר ייראו כמו משהו אחר, אבל במהות הם יהיו מאד דומים להוסטלים, אז האם זה ראוי שזה מה שאנחנו ממליצים עליו, שלמרות שלא לה בשליש אין מספיק הוסטלים, אנחנו פיתחנו מענה ייחודי לכאלה שהם לפני השליש. יש כאן איזה,

דליה דורנר: אלא אם כן את מבטלת את מוסד ההוסטל, גם על המימון של המאה איש, ואת בונה רק בתי מעבר. זה הרי אותו שלד. זה אותו דבר.

אסף וסרצוג: אבל קיבולת אחרת.

דליה דורנר: עם קיבולת אחרת, בוודאי. את בונה את זה עם קיבולת אחרת ואת קוראת לזה בית מעבר, אז אין לי, את גם משתמשת ואז צריך לחשוב מי יפעיל את זה ודברים כאלה.

רחל שרביט: ועוד דבר שאנחנו לא מדברים עליו, אלא מדברים על בתי מעבר, בסה"כ רש"א עצמה רוצה לעזור לאסירים שמשתחררים. רק בארבעים ישובים יש עובד ייחודי. למה שלא נגדיל גם את הטיפול הקהילתי באסירים, שמישהו יחכה להם, והם לא יצטרכו לא בית מעבר ולא בית כזה, אלא ממש יקבלו תוכנית אישית.

עפרה קלינגר: כי לא משחררים אותם. אסף וסרצוג: לא משחררים אותם כי אין מי שיקלוט אותם, אנחנו מסתובבים כל הזמן סביב זה.

רחל שרביט: כן. אנחנו כל הזמן סביב זה וזה עלות יותר נמוכה, ואי אפשר ללכת לכיוון הזה של למה צריכים עוד סוג של מוסדות, ועם כל מה שמקבלים עם זה, למה שלא נגיד בואו נטפל בהם בקהילה. עפרה קלינגר: עם כל הרעיונות החדשים, אנחנו בכלל לא יודעים מה יעבוד. מה שאומרים היום, זה שאין מספיק.

רחל שרביט: והמאסר לא כל כך עובד, ולא בהכרח ההוסטלים, טיפול אישי הכי טוב עובד.

אורן אייל גזל: אני עוד פעם אומר, אלה שתי בעיות נפרדות, אני מבין את הקשר ביניהן. אלה שתי בעיות נפרדת שאני מבין את הקשר ביניהן. יש את הבעיה האחת והיא שרש"א לא מטפלת מספיק בהוסטלים, לא מספיק בקהילה.

עפרה קלינגר: ובלי תוכניות שיקום. בלי תוכנית שיקום וועדת שחרורים לא משחררת. ובצדק רב.

אורן אייל גזל: נכון. ואז לכאורה עולה השאלה שאתם שואלים, למה בכלל לטפל שנה קודם כשהבעיה היא, שמה שיש לא עושים בו שימוש. אני אומר, שכוועדה פה, הכוח שלנו, המשמעות היותר

גדולה שלנו תהיה בלקבוע שתהיה אפשרות להרחיב את זה גם לשנה קודם, מתוך תקווה, שההמלצות שלנו לא ייושמו תוך שנה, אם אי פעם הן ייושמו, הן גם לא ייושמו מתוך שנתיים. ז"א בהמלצות לטווח ארוך, בתקווה שהבעיה הזאת של הטווח הקצר של התפקוד של רש"א וההוסטלים תפתר. אבל, ואני חושב שהשאלה היא במקומה, איך אנחנו יכולים להקדים את השחרור לבתי מעבר להוסטלים כשאנחנו לא משתמשים במה שיש עכשיו.

דליה דורנר: זה אנחנו מסתכלים עליך. זה ברור. זה היה רעיון שלהם. אסף וסרצוג: בהנחה, בואו נלך למה שרחל אמרה, שיהיו 10 הוסטלים, היו 15 הוסטלים. אנחנו מדברים על מספרים יחסית קטנים. עכשיו, בואו נניח שרש"א היו מתקצבים במלואם והיו נניח 200 אסירים שמטפלים בהם בהוסטלים, אז עדיין היתה לנו אותה בעיה, כי בתי מעבר אתה רוצה לטפל, הרעיון הוא בעצם להוציא מסות יותר גדולות של אנשים.

דליה דורנר: אם זה מסות גדולות, אסף וסרצוג: ולכן העניין של התקציב כרגע בעיני הוא משהו שולי. אנחנו תכף נדבר על רש"א ועל העניין של ההמלצה. אבל אין ספק, ההמלצה שלנו באה מתוך מקום שאנחנו אומרים אנחנו נחסוך מקומות כליאה, בדרך זו נוכל לייצר מספיק מקומות להוסטלים,

דליה דורנר: בשבילי הוסטל זה יותר, אני לא צריכה להסביר. אסף וסרצוג: אבל החסכון הוא ברמה אחרת, הכוונה היא פה וגם תארת ואמרת את זה, שבעצם הרצדיביזם נתקע כי הם יהיו יותר במסגרות שיקומיות, החזרה שלהם לקהילה תהיה יותר טובה אולי, ולכן זה גם יעזור מהבחינה הזאת. אז שוב אני חוזר לתחילת דברי. כמות האנשים שקיימת גם אם היו עשרים הוסטלים, עדיין מדובר על מספרים מאד קטנים. אני חושב

שאנחנו צריכים להדרש לזה, איך להמשכיות הזאת, בלי כל קשר כרגע לעניין התקציב.

אורן אייל גזל: אבל מה ההנחה שלך, שכמות האנשים שיועברו לבתי המעבר, תגדל?

אסף וסרצוג: זה נושא שאנחנו צריכים לדבר עליו. השאלה היא כמה.

דליה דורנר: צריך לתרגם את זה לנתונים.

עפרה קלינגר: אני חושבת שצריך לנתח את הנתונים. כי אם אני צודקת ואני חושבת שאני צודקת,

דליה דורנר: שזה לא כדאי.

עפרה קלינגר: שאנחנו מדברים על חלק ניכר של מאסרים קטנים שהם לא רלוונטיים, אנחנו מדברים על עברייני מין ואוכלוסיה כזאת שלא תלך לא לבית מעבר ולא לשום מקום אחר.

אורן אייל גזל: למה אתם מחלקים ככה?

עפרה קלינגר: למה? ככה. לגבי עברייני מין. החקיקה הולכת ומחמירה את העונשים שלהם והם משתחררים,

(מדברים יחד ובמקביל)

ענת אסיף: אז אולי נעשה אותו דבר.

אורן אייל גזל: אנחנו לא יוצאים מנקודת הנחה כזאת.

דליה דורנר: להפך.

עפרה קלינגר: ובסוף ייקנו את הרעיונות האלה, ותהיה פה צרה צרורה. אף אחד לא ניסה לשחרר את החברה האלה לפני הזמן וראה שיש פה איזה גליק שאף אחד לא ראה קודם. אני אומרת, בואו ננתח את הנתונים, בואו נראה איזה סוג של עבירות יש במאסרים הבינוניים ונראה אם זה בכלל ריאלי כל הסיפור הזה. אני לא חושבת שאנחנו יודעים על מה אנחנו מדברים.

אורן אייל גזל: אז קודם כל ברור שכדאי שנדע את הנתונים, והנתונים יתנו לנו מושג עד כמה גדול יכול להיות פוטנציאל השימוש בבתי מעבר.

דליה דורנר: וזה כמובן כולל גם מאסרים ארוכים יותר. זה ברור.

עפרה קלינגר: ברור.

אורן אייל גזל: ויכול להיות שהפוטנציאל הוא לא גבוה. עדיין זה לא אומר

שלא צריך לעשות את זה. דרך אגב.

עפרה קלינגר: לא, אבל לא בטוח שצריך להמציא בשביל זה משהו חדש. אם

הפוטנציאל הוא לא גדול, אז אולי צריך לשפר משהו שיש

ולעשות אותו יותר מתאים. הרעיונות החדשים,

דליה דורנר: את יכולה לקרוא להוסטל בית מעבר. לא זו הבעיה.

רחל שרביט: אנחנו מדברים על בתי שיקום.

אורן אייל גזל: היא מדברת אתך על בתי שיקום.

דליה דורנר: בתי שיקום זה בתוך הכלא. זה לא הרעיון. הרעיון הוא שהוא

לא יהיה בכלא. זה הרעיון. לא הבעיה. תראי, זה הכלי שיש לי

ביד, לנו כוועדה יש לנו ביד, זה להפחית את מספר האנשים

שיושבים בבתי הכלא. זה הסיפור. זה ילך ובשביל זה

הממשלה, זה היה רעיון של בני בגין, הממשלה, כי יש איזו

הוצאה גדולה והפרי הוא לא טוב.

רחל שרביט: אז בואו נקרא להם אסירים בבתי מעבר.

דליה דורנר: זה פרי לא טוב, וכפי שאת ראתי בהמלצה שנכתבה כמות

האנשים שאוסרים במדינת ישראל בהשוואה למדינות עולם

חוץ מארה"ב, ששם זה גם איום ונורא... משהו צריך לעשות

עם זה. זה הרעיון. אז עכשיו, לכן בתי השיקום בתוך הכלא, מי

שיגמור לרצות את עונשו, אני מאד מעריכה את הפעולה שלהם.

היא דרושה. אין מה לדבר. אבל אני מדברת על פעילות וועדת

השחרורים. אנחנו היום דנים בוועדת השחרורים, זה הפרק

שלנו, וועדת השחרורים. אז עכשיו וועדת השחרורים, אתם

אומרים לי, היום היא יכולה לומר בתנאי שתהיה בהוסטל.

בסדר, אז יכולים לקרוא במקום הוסטל בית מעבר, משהו

שמבחינה ציבורית, איך אומרים, יישמע יותר טוב. אגב,

קראתי איזו רשימה, לא דיברו עלינו אלא על העולם כולו, שאנשים, העולם המערבי, שההרגשה בציבור היא שהפשעה הולכת ומחמירה, בעוד שלמעשה היא יורדת. והסיבה לכך היא כמובן התקשורת. ברור. את קוראת, היתה תאונה ואז את קוראת בעיתון ושואלים את האמא ואת האבא ובראיון ובטלוויזיה, והאזרח שיושב בבית ואוכל בורקס אומר: איזה מדינה זאת, כולם גנבים פה וכולם פושעים. התקשורת שאני גם מתעסקת אתה, זה מאמר שכתבו לא עלינו, זה מאמר שקראתי אותו וחשבתי כמה זה נכון. אנשים יש להם תחושה, נכון? אנחנו נתקלים בזה, ובעוד שמי שעוסק בקרימינולוגיה אומר לי: לא, מה פתאום, יש ירידה. המפכ"ל דיבר על זה. אז לכן עניין השם, בעזרת השם לפעמים, אפשר להעביר דברים. כי אנחנו דמוקרטיה. ויש דעת הקהל, ולא תמיד היא מגיבה בצורה רציונאלית. צריך למצוא דרך שכמובן תביא לתוצאות ראויות ונכונות. ומצד שני, גם כמו שאמרה עפרה, תתקבל. לכן לא איכפת לי אם תקרא לזה הוסטל או תקרא לזה בית מעבר, אולי השם של בית מעבר או השם של כליאה פתוחה, אני לא יודעת מה, מה שתרצו, אם הוא יעבור ויפחית את האנשים שיושבים בכלא, ויעבדו ויטפלו בהם, בעיני זה טוב. זה טוב, זה חוסך כסף, בעיני האוצר ובעיני זה טוב עניינית. לך יש הרבה נסיון מה קורה במציאות, אז נבדוק מספרית על מה אנחנו מדברים. זה וודאי לא יזיק.

עפרה קלינגר: זה הרעיון, בתי השיקום במקור היו בקהילה. בתי השיקום של שב"ס במקור היו בקהילה. ואז, דבר אחד צריך לקחת בחשבון, שהעיסוק בתחום הזה, יש בו כמו שאסף נוהג להגיד, הרבה כשלונות. ואחרי שהיו קצת ברוכים עם בתי השיקום, היו שם הרבה בעיות, לאט לאט נסוגו בתי השיקום ונכנסו לכלא. עכשיו, אפשר להגיד שזה בגלל ששב"ס רוצה לשמור על

תדמית מאד נקיה, שאין לו ככה ואחרת, ואפשר גם להגיד שהעיסוק באוכלוסיה הזאת הוא עיסוק מאד מורכב. בסופו של דבר, הפתרונות הקהילתיים, דליה דורנר: כן. אבל אני לא אקרא להם בתי שיקום, כי השם לא טוב. עפרה קלינגר: זה לא משנה.

דליה דורנר: זה לא חשוב. אפשר לאחד את הדברים. זה בסדר גמור. הרעיון המרכזי הוא לקצר את התקופה שהאיש אצלכם. זה הרעיון. ככל האפשר, ככל שזה לא נוגע לערכים אחרים ולאינטרסים אחרים. למצוא את האיזון הנכון.

אורן אייל זגל: גם כל עוד זה לא פוגע בהגנה על הציבור. דליה דורנר: בוודאי.

עפרה קלינגר: אבל איך זה לא פוגע בהגנה על הציבור? אני מציעה לכם עוד פעם, אני אציג לכם עוד פעם את הדברים. אני לא רוצה לנתח אותם, אולי אתה תנתח אותם, ותראו מי האוכלוסיה, מפני שזה ברור לי לגמרי, ואני מתעקשת וזה לא כל כך נעים לי, שזה אנשים שאתם לא תגעו בהם. אתם לא תגעו בהם עם מקל של מטאטא ממרחק של 10 מטרים. אתה רוצה להתערב אתי?

אורן אייל זגל: אבל את אמרת עברייני מין לעולם לא, ואני לא בטוח שעברייני מין לעולם לא. אבל יכול להיות שאני בדעת מיעוט.

עפרה קלינגר: בואו נראה, עברייני מין כדי שהם ישתחררו בוועדת שחרורים, צריך וועדה בין משרדית ואתה צריך להשתכנע שלא נשקף לציבור סיכון מהם. בחיך, הם לא משתחררים

אורן אייל זגל: נכון. אבל יש הרבה מאד עברייני מין שאני חושב שרוב האנשים יסכימו שהם יהיו בהוסטל, הם לא יסכנו את הציבור. ואת יודעת, יכול להיות שאני טועה.

עפרה קלינגר: מי זה האנשים האלה. הרי היום עברייני מין, אחרי שהוא סיים את מאסרו המלא, המלא, יש לי יחידה שעוקבת אחריו

בקהילה. מרוב שאנחנו כל כך חושבים שהם לא מסוכנים והם הפכו להיות לא אקטיביים,

רחל שרביט: עפרה, אבל צריך קצת עובדות. 60% מעברייני המין לא חוזרים לבצע עבירות. החזרתיות של מכלול עברייני מין היא יותר קטנה מאשר רוב העבירות האחרות. זה נכון שיש קבוצה קטנה יחסית, יש קבוצה קטנה יחסית של אנשים שעושים את זה על רקע של סטייה, שהם באמת מסוכנים,

עפרה קלינגר: הם לא קבוצה קטנה יחסית.

רחל שרביט: תסתכלי על הנתונים, היא קבוצה קטנה יחסית בין עברייני המין.

אורן גזל אייל: זו מסוכנות נמוכה.

רחל שרביט: לא רק מסוכנות נמוכה. הרי יש שאלה בכלל, 60%, עפרה קלינגר: באמת, יכול להיות שהיא צודקת. מה שאנחנו צריכים, זה להתעסק עם מספרים. מפני שאני חושבת שהיא טועה, אבל יכול להיות שהיא צודקת. אז בואו ננתח, שמישהו ינתח את המספרים.

רחל שרביט: אבל מה שאני גם אומרת, הם משתחררים בסוף. הרי הם משתחררים בסוף, לכן חשוב לשחרר אותם דקה קודם ולהחזיק בהם בהוסטלים.

עפרה קלינגר: זה הרעיון של שחרור על תנאי ממאסר.

רחל שרביט: ולהחזיק בהם טיפולית.

עפרה קלינגר: בהחלט. זה הרעיון של שחרור על תנאי.

חגית לרנאו: אבל עפרה, באמת, זאת עובדה, כי בארץ אנחנו קצת מדברים בלי עובדות. בכל העולם, אבל גם כשאת אומרת שהטיפול צריך להיעשות בשב"ס. ברוב העולם מוסכם שטיפול, לא שב"ס לא צריך לעשות את השיקום. מישהו צריך לעשות את הטיפול הזה. אבל טיפול אפקטיבי ונכון יותר הוא בחוץ. שב"ס נכון שהוא מחזיק את האנשים. אבל זאת גם המגבלה של הטיפול,

כי הוא מחזיק, אז הם מגיבים לטיפול בתוך מסגרת מאד מאד מחוזקת, אבל הטיפול מטרתו בחוץ, בהתמודדות עם העולם. ולכן בסופו של דבר, כשמסתכלים על אפקטיביות של טיפול בתוך שב"ס ומחוץ לשב"ס, אז האפקטיביות של טיפול היא בוודאי לא יותר גבוהה בשב"ס, לא בשב"ס, בבתי כלא, ובהרבה מחקרים גם מראים שהיא נמוכה יותר. הבעיה בארץ לא התחילה מאידיאולוגיה. הבעיה בארץ התחילה מהעובדה ששב"ס בהיותו שיך למשרד לבטחון פנים, הוא גוף יחסית מתוקצב ולכן הוא יכול להקים מסגרות טיפול שמשרד הרווחה נכשל בלהקים אותם. וזה נכון לגבי קטינים, וזה נכון לגבי סוגים אחרים של עבריינים. זה מצב שהוא בעייתי. הוא לא אידיאולוגי.

דליה דורנר: אז מה את מציעה? אני רוצה לסכם. אורן אייל גזל: קודם כל את הנושא של מה ההצדקה לבתי מעבר, קודם כל בתפישה, אני לא בטוח שכל מי שעובר בית מעבר, חייב לעבור להוסטל. אני חושב שגם היום, יש היום סדר גודל של כמה, 2000 אסירים שמשתחררים בשנה על תנאי?

אסף וסרצוג: כן, אבל אתה יודע, היום אפשר לקחת חלק מהאנשים שלא משתחררים על תנאי ולשחרר אותם על תנאי אם היה הוסטל שהיה מקבל אותם. ז"א הרעיון הוא,

אורן אייל גזל: אבל עוד פעם, אני אומר, בוא נניח שהיה לו פי שתיים, היו לו 20 הוסטלים, היינו מדברים על 200 איש, עדיין, חגית לרנאו: זה לא רק הוסטלים. ברש"א אסירים משחררים לא רק להוסטלים, היו כאלה שהם במסגרת טיפולית.

אורן אייל גלל: תכף אני אתייחס להערה לגבי רש"א. דליה דורנר: אבל זה בסדר, נקרא לזה אחרת, ברור, לא איכפת לנו אם זה יהיה הוסטל או בית מעבר או אני לא יודעת מה. הרעיון הוא נכון. הרעיון שלך הוא נכון. הרעיון שאני חושבת שכולנו

מסכימים לזה. אם זה יתוקצב ויהיה נכון וכו', ואם יוציאו לך את בית השיקום מהכלא, ויקראו לזה גם מעבר, לא חשוב איך קוראים לזה. השאלה היא, שלא ברור, מה גודל האוכלוסיה. גם את זה כדאי שאתה תדע. אנחנו צריכים נתונים, לגבי להוציא מהאוכלוסיה, מהכלא את המאסרים הקטנים, כי ברור ששם אין מעבר. שם לא צריך להיות מאסרים קצרים, כי יש לנו פרקים אחרים בדו"ח שמתייחסים לזה, ולהקטין את זה, כי המאסרים הקצרים לא רק שהם לא מועילים, אלא הם מובילים, לפי דעתי לרצדיביזם וזה עסק ביש. זו ממש הדרך הכי לא טובה לטפל באדם, אם אני רוצה לתת לבחור חודשיים שלושה, אדם צעיר, אני צריכה לחשוב על זה פעמיים. אז איך וממי אנחנו מקבלים את הנתונים האלה?

עפרה קלינגר את הנתונים זה לא בעיה לקבל. הבעיה מי מנתח אותם, וזה לא אני.

אסף וסרצוג: אפשר להביא את הנתונים לחברי הוועדה.
עפרה קלינגר: אבל זה כבר עשינו, וזה לא מספיק. מה זאת אומרת, אני הבאתי אותם כשהוועדה התכנסה, אני הבאתי את הנתונים.
אסף וסרצוג: בסדר, נפיץ אותם. אני רק רוצה להוסיף משהו, אין ספק ואני תכף אגע לגבי הסוגיה של רש"א. ההמלצה הראשונה, לצורך העניין. אני חושב שצריכה להיות קורלציה. אני חושב שברור וגם האמירה שלנו היתה לאורך הדרך, אני רוצה לעשות את זה בצורה מסודרת, אבל אין ספק שגם חייבת להיות קורלציה, הגוף אין ספק שהוא גם חייב לתת את הפתרונות בשלב שאחרי, שוב, כל דבר בשרשרת הזאת שיתקע, צריך למצוא בעצם את האחידות והאיזון. אבל אני לא חושב שהיינו באמירה הזאת,

אורן אייל גזל: אתה גם לא חושב שזה אותו גוף צריך לייצג.

אסף וסרצוג: לא, אני לא בטוח ופה זה מהסיבה הפשוטה, פה זה כבר עניין חוקי ונדבר עליו בסוף. אם אנחנו מסתכלים עליו כאסיר ברישיון, יש פה איזה עניין חוקי, אני לא יודע, או שכן או שלא,

ענת אסיף: יש כל כך הרבה מה לעשות עם בתי המעבר האלה, אז את הצ'ופצ'יק הזה אנחנו נעשה?

דליה דורנר: אנחנו נמליץ ואם זה יתקבל, יתקנו את החוק. מה, החוק זה לא חוק מהשמים. זה לא בעיה. לא החוק בעיה. היותר מעשי, בעיה על איזה אוכלוסיה אני מדברת. אני מדברת החוק בוודאי, יהיו חלק מההמלצות שלנו שידרשו חקיקה. ירצו, איך אומרים, זה אוכל לציפורים. זה לא מדאיג אותי. מה שכן, כדי שנהיה מעשיים, עניין הנתונים. כי את אומרת על מה אנחנו מדברים. אני חשבתי שאמנם יש לנו מאסרים קצרים הרבה, אבל לא עד כדי כך שלא נשאר אסירים למאסרים ממושכים. כי אולי כיוון שאני לא כיהנתי בבית משפט שלום, זה לא, אני לא רואה את זה כך, אבל כמובן, עכשיו כשאני רואה את התוצאה, אני מבינה שיש הרבה מאד מאסרים קצרים. וזה דבר שצריך לטפל בו בנפרד, ויש לנו פרק שאתם קראתם אותו, שם צריך לחפש אמצעים אחרים. אני מבינה גם, השתתפתי באיזו ישיבה שנוגעת לבתי המשפט הקהילתיים, שעשו ישיבה עם נשיא בית המשפט העליון ודרשו ממני להשתתף בה. וזה די מתקדם לפיילוט, כי הג'וינט מממן. והם רצו שניים, ואמר גרוניס, שנתחיל עם אחד. אני הצעתי אזורים כאלה ואחרים, רמלה או בדרום, שזה מתאים ויש בעיות של קהילה. זה אחד מהדברים שאנחנו מציעים, וזה מתיישב ומתלבש גם על המאסרים הקצרים. אז יש לנו בעיה. לכן אמרתי, קצת הבהלת אותי. אמרת לא יישאר כלום. זה הכל מאסרים קצרים. על מה תתעסקי? אבל אולי לא, כי תשמעי, לצערי יש פשיעה יותר

חמורה מהדברים שלוקחים, אמנם לא כמו שהציבור חושב, אבל זה קיים. זה קיים ויש אלימות ויש עבירות מין קשות ויש "מכל טוב". אז נסתכל, אבל אם יש מספיק אנשים, אז צריך כדי שהעניין יתקדם, לתת לזה שם שגם הציבור יקבל אותו. אני אקבל מאסרים, אבל זה לא יהיה שהוא הולך הביתה. כי הדבר הזה לא יעבור פשוט בכנסת.

ענת אסיף: אני רוצה משפט להגיד. אמרו לי שאני לא אחזור לעבודה אם אני לא אגיד את המשפט הזה. לא דיברנו בכלל, וצריך או להקדיש לזה קו מחשבה נפרדת, או לפחות שיהיה ברור בהמלצות, שכשאנחנו מדברים על קטינים בעולם הזה של בתי המעבר, זה מצריך חשיבה נפרדת ותקצוב נפרד.

דליה דורנר: בוודאי. בוודאי. את יכולה לחזור לעבודה בשקט. עכשיו את רוצה לחזור לעבודה?

ענת אסיף: לא לא, מחר גם יש יום.

דליה דורנר: חשבתי, לא צריך להגזים. משרד המשפטים עובד.

ענת אסיף: זה ברור לגמרי, אבל,

אורן אייל גזל: אין לי מושג לאן ההמלצה הזאת בסוף תלך, ואיך היא תתגבש, אבל אחרי שהיא תתגבש, אני אשמח לשמוע על מה את חושבת בעניין קטינים. אם צריך או לא צריך,

רחל שרביט: למה זה לא צריך להיות,

ענת אסיף: אני לא אמרתי שזה לא צריך להיות. אמרתי שצריך לחשוב על זה חשיבה,

דליה דורנר: כי להם צריך להקדיש מחשבה נפרדת. ללא ספק.

ענת אסיף: נכון. בדיוק.

חגית לרנאו: הייתה התנגדות להוריד לחצי, כי אמרו שאין כיסוי תקציבי לשיקום. שילווה את החצי הזה.

ענת אסיף: חזרנו לכסף.

דליה דורנר: זה הולך מסביב, ואז הקטין גדל ונעשה פושע מוסמך עם רשיון, ואז מטפלים בו.

חגית לרנאו: לא, אני אומרת, אולי מלכתחילה נשקיע ואז לא תהיה בעיה.

אסף וסרצוג: אני רק רציתי להגיד משהו על רש"א.

אורן אייל גזל: לא, תגיד. תגיד את הנושא על רש"א.

אסף וסרצוג: רק רציתי לומר, לא נכנסים עוד פעם לדיון אם צריך לדבר עליו או לא, אני רק אומר, קראתי עוד פעם את ההמלצה שאורן כתב וגם שוחחנו על זה ארוכות ביום חמישי, מה שכן חשוב לי להעביר זה את הדבר הבא, וגם הבאתי את הפרוטוקול של הדיון האחרון. איך שהוא, כשאני קורא את ההמלצה, עולה בעצם התובנה שרש"א לא מתוקצבת, זה מצד אחד. נקודה אחת, ועליה ניתן לחלוק או לא, כי גם אמרתי את זה לאורן בבסיס התקציב 14 מליון שקל,

דליה דורנר: הם גם היו בריב הרי.

אסף וסרצוג: שבכל שנה מגיעים לאזור ה-20 מליון שקל, וזה אף פעם לא עלה בדיון אם זה פחות רלוונטי לגייס מקורות חיצוניים. ז"א 14 מליון שקל זה כבר לא ממזמן, זה שזה גם בבסיס זה בסדר, אבל עובדתית זה פשוט כבר לא נכון. העובדה השניה, שלא מצליחים לתת שרות מלא לכל האסירים הפוטנציאליים שאמורים להיות משוחררים עד מהרה. ואז המסקנה מתבקשת.

דליה דורנר: אבל השאלה היא אם צריך לבנות גוף אחר, לקזז?

אסף וסרצוג: עוד שתי דקות, אני לא אאריך. אבל המסקנה המתבקשת כפי שזה עולה מההמלצה, זה שבגלל שלרש"א חסר תקציב, רש"א חסר לה תקציב, היא לא מסוגלת לטפל בכולם. אין לי ספק שבמידה מסוימת זה נכון. להגיד לכם בכמה? אני לא מכיר מספיק את הגוף של רש"א כמו שאמרתי, אף פעם לא הייתי זה שטיפל בהם. אין לי ספק שגם יש בעיה מסוימת בתפקוד רש"א, ושוב, ממה שאני שומע וניזון, גם מגורמים מקצועיים

שהם לא בתוך משרד האוצר, ולכן כל מה שאני בא וטוען, וזה בסדר גמור מבחינתי, שהוועדה תגיד בצורה ברורה, כך שצריכים לקבל כבר הכרעה בנושא של השייכות של רש"א מכיוון שהנושא הזה באמת נסגר.

דליה דורנר: אז אמרו לי שהם קיבלו החלטה.
רחל שרביט: כרגע ההחלטה, תרשה לי לתקן אותך, כיום קיבלו החלטה, דליה דורנר: קיבלו החלטה, אתה אולי לא שמעת. ההחלטה שהם יהיו עצמאיים.

רחל שרביט: הם מינו מנכ"ל חדש. זה שאלה של שרים ומה הם מובילים. השר הרצוג רצה להלאים אותם. לא להפריט אותם, להלאים אותם לתוך המדינה. השר כחלון התלבט, אבל השר הנוכחי החליט חד משמעית: רש"א נשארת עצמאית. ויותר מזה אפילו, הנושא של ההוסטלים, הרי יוגש טרום בג"ץ, שאלת בג"ץ וכו', ההחלטה היא שאפילו משרד הרווחה שתכנן לצאת למכרז על כל ההוסטלים של רש"א, לפחות על העשרה, ולהפעיל אותם, השר חזר בו וכרגע זה נמצא במצב של עמימות.

דליה דורנר: רגע, ממה הוא חזר בו? הוא החליט וחזר בו?

אסף וסרצוג: למה הוא חזר בו?

רחל שרביט: הוא אישר לנו לצאת למכרז.

דליה דורנר: המנכ"ל?

רחל שרביט: לנו, למשרד הרווחה, לצאת למכרז על כל ההוסטלים של רש"א, כי,

דליה דורנר: על ההוסטלים של רש"א.

רחל שרביט: החתימה בין האוצר ורש"א ומשרד הרווחה ב-2010 היתה, שההוסטלים יעברו למשרד הרווחה. ההוסטלים של רש"א. וכל רש"א תעבור. אבל ההחלטה היתה,

דליה דורנר: אז עכשיו מה הוא רוצה, להעביר את ההוסטלים למשרד הרווחה? או להפך,

רחל שרביט: עכשיו ההוסטלים יישארו ברש"א. אבל זו החלטה של השר.
עדיין צריך לשמוע מה האוצר אומר. כי רש"א לא תוכל לתפקד

עם 14 מליון, עם כל מה שאנחנו מצפים ממנה.

דליה דורנר: טוב, שהשר ידבר עם האוצר, זה עניין של האוצר.

רחל שרביט: נכון.

דליה דורנר: אבל יש החלטה מבחינתך, כרגע, אם אני מבינה, כבר החליטו.
אסף וסרצוג: או.קי. אם כבר החליטו, אני אומר שוב, רחל מכירה טוב את
הפרנטיס שלה במשרד, והיא מקיימת את ההתנהלות מולם.

רחל שרביט: בדיוק. נכון.

אסף וסרצוג: לכן כל מה שאני אומר, אין לי בעיה לומר שכמובן הגוף,
במקרה הזה רש"א, יהיו לו את התקציבים הדרושים לטובת
שיקום אסירים. אני לא יודע להכנס פה ולומר, אני חושב
שלבוא ולומר חד משמעית בצורה גורפת: חברה, חסר
תקציבים ובגלל זה המצב היום של השיקום אחרי השחרור
הוא כזה וכזה, זה מעט להגיד וזה חוטא לעובדה שגם קיימות
סיבות אחרות. שוב, אין גוף נפרד באוצר, וממה שאני מכיר
עוד פעם, אני לא מכיר את ההחלטה שלא לתקצב את רש"א
כאיזושהי מנטרה, אבל יש פה לא מעט בעיות והיסטוריה
שקיימת בין הגופים שצריך לטפל בהם.

דליה דורנר: טוב, נרשום לא להפיל הכל על משרד האוצר.

אסף וסרצוג: הרעיון הוא, איך שאני קורא את ההמלצות,

דליה דורנר: בשביל זה לא רציתי 14 איש במשרד, אבל את משרד האוצר
תמיד צריך.

רחל שרביט: אני בהחלט בעד.

אסף וסרצוג: הבעיה שלי, איך שאני קורא את ההמלצות, זה שאני מבין
שהבעיה היחידה של רש"א זה העובדה שחסר לה תקציב.

דליה דורנר: לא, הוא לא כתב ככה, אבל אנחנו נחזק את הצד הזה.

אורן אייל גזל: שנייה, אני מצטער שאני מעכב אתכם. אבל אני מנסה להבין אם יש איזשהו שינוי במדיניות כדי לנטרל את זה.

חגית לרנאו: במשך שנתיים מה שהוצע כבר פעם בישיבות שלי בכנסת, זה שהאוצר מתנה העברה של כספים בהשלמה של המהלך הארגוני. עכשיו אני מבינה שהמהלך הארגוני ירד מהפרק.

רחל שרביט: זה דינמי, זה לא סוף פסוק,
(מדברים יחד)

אסף וסרצוג: אבל דה פקטו שום דבר לא השתנה. אם מסתכלים עכשיו כמה שנים אחורה, דה פקטו, מה שנשאר הוא as is. ז"א כאילו לא קרה כלום. מנכ"לים הלכו ובאו ובסוף רש"א היתה לארגון סטטוטורי עצמאי ונשארה ארגון סטטוטורי עצמאי.

רחל שרביט: פעם היה ברור מה צריך לקרות בשביל שיתקבצו אותה מחדש. והיום כבר לא כל כך ברור מה צריך לקרות.

אסף וסרצוג: לא נכון. עדיין ברור מה צריך לקרות. עברו למשרד הרווחה. ככה אני מבין את זה. אבל עוד פעם, אני מנסה להבין.

רחל שרביט: משרד הרווחה אמר שהוא לא רוצה.

אורן אייל גזל: עוד פעם, אני רוצה לעצור את הדיון. רחל תראי, אני מבקש מאסף להפגש גם עם הרפרנט. אני הולך להפגש אתו כדי לבדוק

את הפינה הזאת, ואני רוצה להגיד לכם, שאני לא חשבת,

רחל שרביט: אני אשמח אם תפגש עם מנכ"ל משרד הרווחה לפגישה, אם אתם רוצים שניכם מהוועדה. נסדר את זה.

אורן אייל גזל: בשמחה.

אסף וסרצוג: לא, לא צריך, מספיק הוא.

אורן אייל גזל: בסדר. אני אעשה את הפגישות האלה, אבל אני רוצה להגיד שבסופו של דבר אני לא חושב שזה ישנה דבר מהותי, כי הפגישות האלה כולן, כל הדיון הזה, הוא לטווח הקצר. הוא על השאלה אם רש"א תבוצע מחר או עוד שנה. אבל אני יודע שהטווח הקצר הזה לא נמשך שנים. אני לא מתעלם מהעובדה

הזאת. אבל פה הוועדה לא תוכל לתרום. יצטרכו לפתור את הבעיה הזאת ויפתרו אותה. אני מקווה שמהר, ואם לא מהר, אז לאט. אני רוצה לחיות בעולם תאורטי המומצא הזה, שבו יש גוף ששמו רש"א ויכול לטפל בי.

רחל שרביט: לכן אתה לא צריך להגיד רש"א או לא רש"א, אורן אייל גזל: בדיוק, ולכן התביעה הזאת, ההזויה הזאת בטווח המידי, לחשוב האם אנחנו רוצים לאפשר לגוף הזה גם להמליץ על בתי מעבר ולנהל או לא לנהל, אבל גם לאפשר לחיות בבתי מעבר שנה לפני תום שני השליש, כשכמובן אני מסכים אתכם שאין הגיון לפתוח במהלך הזה עד הסוף, לפני שפותרים את הבעיות היותר מיידיות.

דליה דורנר: צריך להיות גוף. אורן אייל גזל: אבל בכל מקרה, המהלך הזה לא מהלך של מחר. ז"א גם אם מחר היינו מגישים את ההמלצות, עפרה קלינגר: בואו נפגש מחרתיים, המצב יהיה בדיוק אותו דבר. אבל מעבר לזה, אנחנו צריכים שמישהו יטפל בזה. מישהו שיזיז את הגוף הזה.

דליה דורנר: עפרה אל תהיי כל כך פסימית. אורן אייל גזל: הרי להגיד שהיום בגלל שאנחנו לא פותרים את הבעיה של רש"א, לא נמליץ על בתי מעבר, כי יהיו בעיות יותר אקוטיות, זה נכון, אבל בעיות יותר אקוטיות הן בטיפול ואנחנו לא נוכל לטפל בהן. אני מסכים שהן יותר אקוטיות.

חגית לרנאו: בין אם הן בטיפול ובין אם הן לא בטיפול, דליה דורנר: נכון. אבל אנחנו יכולים רק להמליץ, וברור שההמלצה היא לא למחר.

חגית לרנאו: ואז צריך להכנס לגוף הזה. אורן אייל גזל: אני חושב שההתנגדות הזאת להמלצה, היא התנגדות שנובעת מכך שהיום גם אחרי שני שליש לא מעבירים אסירים,

דליה דורנר: זו שאלה שהיא לא מתפקדת ושהם רבים כל הזמן.

השאלה היא מבחינה עניינית. האם צריך להטיל את העבודה הזאת על גוף א' או ב'. נראה לי שבשביל זה יש רש"א, שהמדינה יש לה עובדי ציבור שם, משלמים להם כסף, אז אם צריך אולי לעשות מבנה אחר, לבנות, לעשות תוכנית אחרת, אני לא יודעת אם הם עובדים טוב. ואם הם עובדים גרוע מפני שאין להם תקציב. אני לא יודעת. אבל צריך לתת בסיס.

אורן אייל גזל: זה כתוב בהמלצות. זה מה שעלה מהפרוטוקול. אני רוצה כזה דבר, קודם כל אנחנו נבקש מכולם להעיר, אם יש עוד מישהו שרוצה להעיר על זה כי בסופו של דבר, זו המלצה רק על העקרונות שלנו, אני לא מדבר על ההוסטלים ובתי המעבר, ועכשיו אני פחות בטוח. תעבירו הערות בכתב. תגידו, אנחנו לא מקבלים את זה בכלל, אנחנו מקבלים את זה ומציעים לשנות כך או אחרת.

רחל שרביט: אני מתייחסת לבתי המעבר. אני לא יודעת, את הבנת משהו אחר. לאור הדו"ח, ומה שאת הערת, פתאום בתי המעבר נראו לי משהו אחר. אם זה הוסטלים, אז אני מבינה,

אורן אייל גזל: אני חשבת על בתי המעבר כמו על הוסטלים.

רחל שרביט: או.ק. את הבנת שזה משהו אחר מה שתארת בהסתייגות שלך. חגית לרנאו: אני אמרתי שזה תלוי איזה אופי יהיה, השאלה אם אנחנו נחשוב שזה טוב או לא טוב, תלוי מה הדבר הזה. ככל שזה דומה יותר למסגרת של הוסטלים, זה טוב.

דליה דורנר: זה בסדר. זה הרעיון.

אורן אייל גזל: זאת היתה המחשבה שלי.

דליה דורנר: אני חשבת שבכל זאת כדאי לתרום למשהו קיים. גם מסיבות פסיכולוגיות שזה לא פחות חשוב. אבל מאד חשוב לי לדעת על מה אנחנו מדברים.

אורן אייל גזל: המחשבה שלי היתה, בדיונים עד פה, שאנחנו מדברים על משהו כמו הוסטלים. אנחנו מדברים על שנה לפני תום שני השליש. ואנחנו מגבילים את זה לא לפני חצי, למרות שלך היתה איזושהי השגה על זה. אבל נראה לי שמהדיון פה זה לא היה פה, אבל אפשר גם להעלות את זה.

חגית לרנאו: לא, אני מוכנה להגיד את זה עוד פעם. דווקא חשבתי על זה קצת יותר אחרי הישיבה האחרונה. אחד הדברים שאנחנו אומרים זה שיש בעיה בכלל עם מאסרים קצרים.

דליה דורנר: זה פרק אחר.

חגית: כן. אבל זה מתכתב, כי אז אתה בא ואומר, למרות שיש לי פתרון חלופי, ואדם נשלח למאסר קצר, אני עומד על זה שלפחות,

אורן אייל גזל: לא, אני מדבר על מאסר של שנה וחצי, שלפי ההמלצה כפי שהיא כתובה עכשיו, נאמר שזה לא פחות מחצי, הוא יוכל לעבור לבית מעבר אחרי תשעה חודשים, ואם לא תהיה את המגבלה הזאת, הוא יוכל לעבור לבית מעבר כבר אחרי ששה חודשים. ולהיות בבית מעבר שנה שלמה.

חגית: השלושה חודשים האלה הם כל כך חשובים שהוא ירצה אותם קודם כל בכלא.

דליה דורנר: צריך להיות פרקטי. לא צריך להגזים בדברים שזה לא יתקבל בציבור, שאחד קיבל שנה וחצי, והוא ישר הולך לבית מעבר.

חגית: ברור לי לגמרי שאם מישו ייקח את הרעיון הזה ויקדם אותו, הוא ממילא לא יעבור כל כך פשוט. זה לא כזה פשוט.

דליה דורנר: חברה, צריך להתקדם, אנחנו נבדוק רק את המספר, שנדע על מה אנחנו מדברים.

אורן אייל גזל: ואנחנו נכין את הנתונים על בסיס מה שנקבל מעפרה. אם את אומרת שזה בדיוק מה שיש לנו, אז אנחנו ניקח את מה שיש לנו ונעשה מזה נייר מסודר.

עפרה קלינגר: זה לא בעיה בשבילי להוציא את זה, רק מה שאני אומרת, שצריך לנתח אותם. אני מביאה מספרים.

דליה דורנר: את מביאה את המספרים.

אסף וסרצוג: עפרה, אם את יכולה להשתדל להביא כמה שיותר דיווחים של הנתונים, לחלק גם את סוגי העבירות, גם אולי תכתבי להם, אורן אייל גזל: עפרה, אם אני זוכר נכון, כ-40% מהמשתחררים בכל שנה, ישבו במאסרים של למעלה משנה, וכך דווח לי, ישבו במאסרים לתקופות מאסר של יותר משנה במאסר. אז אנחנו לא מדברים על אוכלוסיה נורא קטנה. ז"א,

עפרה קלינגר: אני אביא את הנתונים.

דליה דורנר: בסדר, אנחנו נבדוק.

אורן אייל גזל: יש עוד הערות? ומה שכן, הישיבה ב-23, ביום שני, זה פשוט כי לא מצאנו שום יום ראשון פנוי בחודש וחצי הקרובים. אם אתם לא יכולים לבוא, אנא תביאו מישהו אחר מהארגון. בשעה 6 כרגיל. בסדר? אנא תעירו הערות גם להמלצה השניה של המאסרים הקצרים.

דליה דורנר: כן. תעירו הערות בכתב. אנחנו צריכים לגמור.

הישיבה נעולה.

